

behandles, godkender Opsigelsen, maa jeg spørge den højtærede Minister: betyder saa den Bestemmelse, at det alligevel skal forelægges Boligretten — for ellers er der ingen Mening i Bestemmelsen —, at Boligretten saa skal godkende ved Dom det Forlig om Sagen, som er sluttet? Og hvad er Meningen med, at det skal ske inden 8 Dage: „skal inden 8 Dage forelægges denne“? Hvis Forligskammeret bringer Enighed til Veje mellem Parterne og godkender Opsigelsen, hvad menes der i saa Tilfælde med de 8 Dage? Og hvis Forligskammeret ikke godkender Opsigelsen, er det saa Meningen, at Sagen skal af en af Parterne — det vil jo altid blive Ejeren — indankes for Boligretten inden Forløbet af 8 Dage? Jeg tror, det bliver aldeles nødvendigt at faa tilvejebragt Klarhed her, thi Teksten er efter min Opfattelse uden Mening.

Saa er det ogsaa ganske ejendommeligt at se, at der til Behandling af Tilflytningsspørgsmaal foreslaas oprettet et administrativt Udvalg. Nu beder jeg ærede Medlemmer erindre, at Boligretten bestaar af tre juridiske Dommere og fire Lægdommere, og denne skal nedsætte et Udvalg, hvori samtlige fire Lægdommere har Plads og saa een juridisk Dommer. Maa jeg spørge, om det ikke er et Omsvøbsapparat, som er fuldstændig ubegrundet? Vil det ikke være tilstrækkeligt at henvise til, at ikke hele det juridiske Dommerpersonale i Boligretten behøver at deltage i Boligrettens Behandling af Tilflytningsager?

Dernæst kommer jeg til noget meget gaadefuldt, som findes i § 23, og som jeg ogsaa gerne vil bede den højtærede Minister give Oplysning om. I § 23, Stykke 3, staar der: „Hvis det i Kontrakten er fastsat, at Vedligeholdelsespligten er overgaaet til Lejeren, har denne kun Vedligeholdelsespligt med Hensyn til de Reparationer, Kontrakten udtrykkelig nævner som paahvilende ham.“ Jeg tillader mig at spørge, hvad Mening der er dermed; thi hvis Kontrakten siger, at Vedligeholdelsespligten er overgaaet til Lejeren, saa findes der jo i Kontrakten ikke nogen Specifikation af, hvad Lejeren skal foretage, og derfor er Bestemmelsen meningsløs — medmindre Ordet „denne“ er kommet til at staa i Stedet for „Ejeren“, saaledes at naar Vedligeholdelsespligten er overgaaet til Lejeren, har *Ejeren* kun Vedligeholdelsespligt med Hensyn til saadanne Reparationer, som Kontrakten udtrykkelig nævner. Jeg spørger den højt-

ærede Minister, hvad Mening der er deri, thi jeg har ikke kunnet finde Meningen.

Men saa findes der i sidste Stykke en ganske vidunderlig Bemærkning. Man siger: „Kan Parterne i en løbende Kontrakts Periode ved Lovens Ikrafttræden ikke blive enige om saadanne Tilføjelser til Kontrakten, afgøres Sagen af Boligretten“. „Saadanne Tilføjelser“! Der har overhovedet i Paragraffen ikke været Tale om nogen som helst Tilføjelser, saa hvad der menes med den Enighed, der skal tilvejebringes om „saadanne Tilføjelser“, er indtil videre for mig en Gaade, som jeg maa haabe, at den højtærede Minister er i Stand til at løse.

Man kunde i en hel Række Paragraffer, som jeg ikke her har beskæftiget mig med, paaapege lignende Mangler og Uklarheder og Urimeligheder, men jeg skal indskrænke mig til kun yderligere at nævne § 50 i det Afsnit, som angaar Husvildeforsorg. Der udvides Landkommunernes Pligt i Henshold til Fattiglovens § 66 til at skaffe Husly til at omfatte alle Kommuner, som efter Forslaget faar Pligt til at skaffe alle husvilde Bolig mod en rimelig Betaling. Altsaa Fraflyttere, som nægtes Indflytning i en anden Kommune, faar Kommunen, naar vedkommende har boet i den i mindst 4 Maaneder, Forpligtelse til at skaffe Bolig. Jeg tror, at Købstadkommunerne, hvem en saadan Pligt ikke hidtil har paahvilet, i det store og hele har bestræbt sig efter Evne for at skaffe Bolig til dem, der indenfor Kommunen var kommet i Boligvanskeligheder; men at gennemføre en saa rigoristisk Bestemmelse som den, der her er Tale om, samtidig med at man bestemt hævder, at der i et meget stort Tal af Landets Købstadkommuner er Bolignød, finder jeg er en fuldstændig Urimelighed, en Bestemmelse, som kan medføre overordentlig store Udgifter og bringe mange Købstadkommuner, hvis Bolignød der er til Stede — og det paastaar de Herrer fra socialdemokratisk Side jo er Tilfældet —, i de allerstørste Vanskeligheder. Jeg frygter ogsaa for, saaledes som Forholdene ligger i mange af vore Købstæder, navnlig i de store, og ganske særlig her i København, at man ved Gennemførelsen af en saadan Bestemmelse kan svække den enkelte Pligtfølelse overfor Boligspørgsmaalet.

Jeg tror — og det er den Opfattelse, vi nærer indenfor Venstre —, at vi for den kommende Tid bør blive paa de Afviklingslinjer, som den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade har fastlagt.